

The innocent sinner

The Innocent Sinner.

De onschuldige zondaar.

A.N.M.

Auteur: A.N.M

Coverdesign: A.N.M. via Canva

ISBN E-Book: 9789403702711

ISBN Paperback: 9789403719122

© A.N.M. 2023

Uitgegeven via Sinner Publishing

Niets uit deze uitgave mag door middel van kopie, fotokopie, druk, internet of welke andere vorm dan ook verveelvoudigd, verspreid en/of openbaar worden gemaakt zonder schriftelijke toestemming van A.N.M. oftewel de schrijver van The innocent sinner.

VOORWOORD:

Hier zit ik dan, ik ben ondertussen midden veertig en kijk terug op de achtbaan die mijn leven is geweest. Ik heb hoge toppen bereikt, alles gehad wat iemand zich maar wensen kan en ben afgezakt in heel erg diepe dalen. Ik heb lief gehad en gehaat, door de meest diepe rivieren gezwommen en extreem hoge bergen beklommen om te komen waar ik mij momenteel bevind tijdens mijn levenswandeling. Mijn verhaal kent vele kanten en zoals ieder mens op aarde heb ook ik foute keuzes gemaakt en pech gehad. Omdat ik de meeste keuzes met mijn volle verstand zelf gemaakt heb, kan ik die niemand aanrekenen behalve mijzelf.

Ik ben geen slecht mens, heb het hart op de juiste plaats zitten waardoor ik erg gevoelig ben voor misbruik omdat ik altijd uitga van het positieve in de mensheid. Ik vertrouw de verkeerde personen die daardoor heel erg veel van mij kunnen verlangen. Zelfs nu nog nadat ik keer op keer de verkeerde vertrouwd heb en geloof mij, dat kan je meer kosten dan alleen maar geld.

Onderweg op mijn levenspad heb ik geleerd dat je geluk zelf moet maken. Dat komt niet vanzelf en hangt zeker niet af van andere personen. Als je niet gelukkig bent moet je iets aan de situatie veranderen. Meerdere malen heb ik het roer omgegooid om daarna een onbekende route verder te varen. Ik ben geen impulsief persoon, denk over iedere stap die ik zet heel erg goed na. Alle voor en nadelen worden tegen elkaar afgewogen en ik beloof dan de weg die mij het minste schade toebrengt. God, had ik dat maar geweten toen ik jonger was. Dat had mij een hele hoop ellende gescheeld. Momenteel kan ik zeggen dat ik heel erg gezegend ben. Ik heb een dak boven mijn hoofd, iedere dag eten op mijn bord en de liefde gevonden die mij lief heeft om de persoon die ik ben. Dat laatste is het mooiste geschenk dat je kan krijgen in het leven.

Dit verhaal berust volledig op de waarheid, maar omdat het herinneringen zijn die over een tijdspan van veertig jaar lopen kunnen sommige gebeurtenissen iets afwijken van hoe het werkelijk gegaan is. Jaartallen, datums, plaatsen en namen heb ik aangepast of volledig wegelaten uit privacyoverwegingen. Ik schrijf dit vanuit mijn gevoelens, gedachtes en herinneringen die nogal confronterend voor mij zullen zijn, maar toch wil ik mijn verhaal op papier zetten. Misschien helpt het mij bij het verwerkingsproces en word ik niet meer schreeuwend, huilend of gillend wakker, want ik heb hele lange nachten waarin ik bang ben om te slapen, alleen maar doordat mijn dromen mij tijdens de nachtelijke uren kunnen folteren.

Wees gewaarschuwd, dit boek bevat stukken die vrij expliciet zijn.

INHOUDSOPGAVE:

- I - Heeft de duivel 't paard gegeten, dan neemt hij de toom ook nog.
- II - De herinnering is het enige paradijs waar men niet uit verdreven kan worden.
- III - Zalig is hij, die zijn juk in zijn jeugd draagt.
- IV - Een goed begin heeft een goed behagen, maar aan het einde zal men de lasten dragen.
- V - Eerst gedaan en dan bedacht, heeft menigeen verdriet gebracht.
- VI - Het leven is een ons vreugde en een pond verdriet.
- VII - Het rampzalige overschot van een losbandig leven.
- VIII - Het zijn niet enkel koks die lange messen dragen.
- IX - Beter thuis rapen eten, dan elders gebraad.
- X - Op de Schobberdebonk leven.
- XI - Als een Feniks uit de as herrezen.
- XII** - Wanneer de liefde dun is, zie je de fouten dik.
- XIII - Liever vrij en geen eten, dan een volle buik aan een keten.
- XIV - Liefde is eeuwig, alleen de partners wisselen.
- XV - Pater Goedleven.
- XVI - Een woord van dank.

*Ik ben ik, vreemd, eigenaardig, gebroken en soms
een beetje gestoord.
Mijn dagen kunnen heel zwaar en donker zijn,
Nachten kunnen veel te lang duren,
Mijn eigen onzekerheden staan mij vaak in de weg,
Ik hou van aandacht en wordt graag geliefd,
Soms vind ik de juiste woorden niet om mijzelf uit te
drukken,
Maar ook ik verdien het om geliefd te worden
zonder;*

*Verwachtingen,
Verplichtingen,
Verantwoordingen
of
Veroordelingen.*

*Mijn gevulde rugzak kan ik nooit afnemen,
Maar dat betekent niet dat ik niet lief kan hebben.*

© A. N. M.

I

HEEFT DE DUIVEL 'T PAARD GEGETEN, DAN NEEMT HIJ DE TOOM OOK NOG:

Een druppel valt op mijn gezicht. Het is koud en vochtig en ik trek de te dunne zomerjas die ik aanheb nog dichter om mij heen. Ik heb het stervenskoud, ontzettende honger en dorst en mijn gedachtes dwalen af. Ga ik sterven, want de hel waar ik mij momenteel in bevind ga ik echt niet overleven. Net eenentwintig en een leven dat nu al een grote puinhoop is. Mijn ogen openen zich langzaam en ik ben ieder besef van tijd kwijt. Hoe lang lig ik al hier? Een uur, twee uur, een dag, ik weet het niet. Het enige dat ik weet is dat mijn einde zich genaderd heeft. Hoe heeft het zover kunnen komen? Hoezo heb ik dit laten gebeuren?

Ik haal diep adem, het besef dat dit het einde kan zijn dringt tot mij door. Ik ben veel te jong om dood te gaan. Ik haal nogmaals diep adem. De koude boslucht doet pijn aan mijn longen. Jeetje, wat heb ik zin in een sigaret, of nog beter, een goede dikke joint om alles te kunnen vergeten voor een klein moment in mijn vervloekte leven. Iets glibberigs kruipt over mijn hand en ik zie dat het een slak is. Ik sla hem weg en kijk omhoog. De hemel is zwart, dat betekent dat het nacht is. De vermoeidheid van mijn lamgeslagen lichaam overmeesterd mij en ik sukkel weg. Weg in de dromen die mij nachtenlang kunnen folteren.

Plots schrik ik wakker. Ik leef nog. Is dit een teken dat er betere tijden gaan komen. Slechter dan dit kan het toch niet worden. Waar ben ik ook alweer? Mijn hersenen beginnen te draaien. Het laatste dat ik weet is dat ik op een camping zat ergens in the middle of nowhere. De gehuurde bungalowtent is niet betaald. De gore junk heeft mij achter gelaten zonder geld, eten, drinken of sigaretten. Ik heb alleen twee loodzware tassen met kleding en het schiet mij te binnen dat ik van de camping afgestuurd ben zonder iets te betalen. Dat laatste is tegenwoordig normaal. Ik ben een echte armoedzaaier geworden. Hoe heeft het zover kunnen komen? God, laat deze hel stoppen. Laat mij sterven hier. Maar mijn ouders, die moeten doodongerust zijn. Hoe kunnen die weten waar ik nu ben, ik weet het zelf niet eens. De lucht

boven het bos is grijs en bewolkt en het is ijskoud tussen de bomen. Ik verzamel het laatste beetje moed en kracht in mijn lichaam en kom langzaam overeind. De dood heeft deze keer niet gewonnen. Ik leef nog, ik adem nog, heb pijn in mijn buik van de honger en kan mij niet eens meer herinneren wanneer ik voor de laatste keer naar de wc ben geweest. Laat staan douchen. Ik voel mij vies, ongeschoren en ongewassen zoals een zwerver behoort te zijn.

Hoe heeft het zover kunnen komen? Waarom heb ik de waarschuwingen niet serieus genomen? Waarom heb ik hem niet zien veranderen in de smerige junk die hij is? Alles heeft hij mij afgenomen. Tot mijn paspoort aan toe. Ik ben helemaal alleen en kan geen kant op. Waar is hij? Hij heeft geld. Dat weet ik zeker, hij heeft altijd geld. Zelfs als hem dat niet toebehoort. Nooit heb ik een cent van hem gekregen. Alles wat wij krijgen verdwijnt direct in zijn zak en daarna gaat hij meteen weg. Altijd iets regelen en mij alleen achterlatend. Was ik maar weer thuis bij mijn ouders, maar ook die ben ik kwijt door mijn eigen stomme schuld. Wordt wakker man, wordt wakker. Zo kan het niet meer verder, maar mijn tijd om te sterven is het nog niet. Het leven is veel te mooi om op zo'n jonge leeftijd dood te gaan.

Maar wat heb ik nog te bieden. Helemaal niks. Geen baan, geen geld, geen toekomst, zelfs mijn uiterlijk dat mij zoveel opgeleverd heeft is naar de knoppen. En voor wat, of beter gezegd, voor wie? Die crackjunk met rotte tanden in zijn bakkes. De kleren die hij draagt zijn van mij. Het geld dat hij uitgeeft is van mij. Alles wat hij heeft is van mij, maar toch neemt hij alles af en anders steelt hij het wel. Een gore leugenaar is het die mij volledig tot de grond heeft gebracht. Maar ik ben een persoon met een sterke eigen wil en voel dat ik dit kan overwinnen.

Met knikkende knieën van vermoeidheid en honger sta ik op. Hoe lang is het geleden dat ik iets gegeten heb? Ik weet het niet. Alle besef van tijd ben ik kwijt. Hoe lang heb ik hier op de bosbodem gelegen? Ik weet niet eens hoe laat het is. Laat staan welke dag, zelfs een datum kan ik niet bedenken. Het is laat in de herfst, dat weet ik, want de lucht om mij heen is koud en vochtig. De dunne jas die ik draag is niet geschikt voor deze temperaturen, maar hij was duur en ik heb een stukje van mijn ziel moeten geven om hem te kunnen kopen. In de

verte hoor ik iets ritselen. Een dier, een mens, geen idee. Waar op aarde ben ik beland? Ik heb geen idee.

Ik klop mezelf af en inspecteer de plek waar ik gelegen heb. Het mos is platgedrukt en je kunt duidelijk mijn afdruk zien. Twee tassen staan op mij te wachten bij de dikke boom waaronder ik geslapen heb. Beide gevuld met het laatste dat ik nog bezit. Kleren, heel veel kleren. Dure kleren, maar geen schone kleren. Wat snak ik naar een warme douche, een zachte handdoek en schone frisgewassen kleding. Een pyjama, een heerlijk zacht bed en niet die harde stretcher waar ik afgelopen week op gelegen heb zonder een kussen of dekbed. Ik heb de matrassenbeschermer die in de tent lag als deken moeten gebruiken. Warm en comfortabel was het niet, maar ik voelde mij daar geborgen onder. Veilig, een plek waar ik mij kon verstoppen voor de ellendige uitzichtloze situatie waar ik mij momenteel in bevind. God wat haat ik die kerel die mij hierin gebracht heeft, maar hij is de enige die ik nog heb.

Het laatste restje energie sijpelt weg uit mijn lichaam terwijl ik een tas op mijn rug zwaai. De tas is zwaar, maar ik moet doorzetten. Mijn einde is nog niet genaderd. Dat voel ik, dat weet ik, er gaan betere tijden komen en op een dag zal ook ik gelukkig zijn. Geen angst meer hebben om teleurgesteld te worden. Ik pak de andere tas op en deze is nog zwaarder dan die wat op mijn rug hangt. Ik zet de eerste trillende stap en weet dat als ik nu niet in beweging kom, ik zal sterven in dit bos. Ze zullen weken later mijn aangevreten en vergaande lichaam vinden. Niemand zal weten wie ik ben, want ik heb tenslotte geen paspoort of andere documenten waarop staat hoe ik heet of waar ik vandaan kom. Die zijn allemaal in zijn bezit. Mijn ouders zullen mij niet de begrafenis kunnen geven die ik verdien en mijn arme moeder, die ik zoveel kopzorgen heb bezorgd, zal nooit weten wat mij allemaal overkomen is. Er gaan betere tijden komen, dat voel ik. Ik moet gewoon de volgende stap zetten en dit vervloekte woud verlaten. De tweede stap is nog zwaarder dan de eerste, maar ik zet door.

Welke kant moet ik op? Ik weet het niet, ik loop maar gewoon ergens naartoe. Had ik maar een mobieltje, maar in deze tijden waren die nog niet zo ver ontwikkeld als heden te dagen. Het is de herfst ergens aan het einde van de jaren negentig, ik ben begin twintig en een compleet

wrak. Mijn voeten voeren mij door het bos. Takken kraken onder mijn sportschoenen. Deze zijn doorweekt van het vocht en mijn tenen doen pijn van de kou. Maar ik blijf doorlopen, uiteindelijk moet ik toch ergens uitkomen. Mijn benen voelen zo zwaar door de honger en ik heb totaal geen kracht meer in mijn beschadigde lichaam. De tassen met mijn laatste bezittingen laat ik echt niet achter, er zijn momenten geweest dat ik zelfs dat kwijt was en alleen nog maar de kleding bezat die ik op dat moment droeg. Ik hoop op betere tijden, maar die zullen voorlopig nog niet komen. Kan ik nog verder bergafwaarts glijden? Dit is toch het dieptepunt dat een mens bereiken kan. Maar dat is het niet, het kan nog erger.

Ik blijf doorlopen en met iedere stap worden de tassen zwaarder. Opgeven zit niet in mijn aard dus ik blijf doorlopen. Geen idee hoever het nog is, maar ik zie alleen maar bomen en kale struiken om mij heen. Ik voel mij zo ontredderd en alleen. Mijn hoofd is een complete chaos, maar ik moet doorlopen. Ik laat de tassen vallen om mijn pijnlijke spieren even rust te kunnen geven. Mijn maag knort luid en ik zou al blij zijn met een glas water. Hoe lang kan iemand overleven zonder drinken? Drie dagen geloof ik. Heb ik dat al bereikt? Ik weet het niet. Hoe lang heb ik op de bosbodem gelegen? Ook dat weet ik niet. Ik moet mijn hoofd op orde houden en doorzetten. De tas vliegt weer op mijn rug, ik pak de andere op en met mijn laatste energie begin ik weer in beweging te komen. Geen idee welke kant ik opga, maar mijn intuïtieve richtingsgevoel zegt mij dat ik goed zit.

Ik kom uit op een breed bospad. Dat ziet er goed uit, want met een beetje geluk kom ik een wandelaar tegen die mij kan helpen. Of misschien vertellen waar ik ben en welke dag het is. Ik sla de richting in die mijn gevoel mij aangeeft en begin het pad uit te lopen. Wat zijn die tassen zwaar, maar achterlaten, over mijn lijk. In de verte zie ik een huis staan. Het is niet groot en lijkt onbewoonbaar. Misschien kan ik inbreken en iets te eten of drinken vinden. Hopelijk hebben ze een warme douche en schone zachte handdoeken. Ik begin sneller te lopen. Dit is mijn kans. De tassen worden met iedere stap zwaarder, maar ik zet met mijn laatste restje energie door.

Bij het huisje aangekomen zie ik een bord hangen waarop een teken staat dat hier boswachters zitten. Een jeep staat voor de deur. Ik ben

gered. Ik laat de tassen op de grond vallen en klop op de deur. Een meneer doet de deur open en kijkt mij vragend aan. Een traan ontsnapt uit mijn ogen en ik smeeek hem zowat voor hulp. Zijn mondhoeken krullen omhoog en zijn antwoord verbaasd mij.

‘We waren al op zoek naar jou. Iemand heeft jou zien lopen langs de weg.’

Hij laat mij binnen en ik neem opgelucht plaats aan een houten tafel. Er verschijnt een tweede meneer die mij een glas water geeft. Ze zeggen verder niks, vragen ook niks, maar ik weet dat ik gered ben. Ik klok het glas water leeg en vraag om een nieuwe terwijl ik opsta en naar een spiegel loop. Ik bekijk mezelf en schrik van mijn uiterlijk. Ik zie er compleet verwilderd uit. Mijn haren zijn vies en je ziet waar de tranen strepen hebben getrokken over mijn vuile gezicht. Hoe heeft het zover kunnen komen? Ik, die een obsessie heeft met persoonlijke hygiëne. Die zich soms meerdere keer per dag doucht en er altijd uitziet alsof hij naar de kerk gaat. De geur die van mijn lichaam komt dringt zich in mijn neus en ik begin zowat te kokhalzen. Ik walg van mezelf, maar ik leef nog. Ik heb het gered.

De radeloosheid overmeesterd mij weer. Wat moet ik nu doen? De gore junk heeft geen idee waar ik ben, is hij überhaupt naar mij op zoek of ligt hij kanarie stoned ergens op een station met een crackpijp in de hand. Geen idee of hij dat gebruikt, zo ziet hij er wel uit, maar ik ben nog te jong en te naïef om dat te beseffen. Nu weet ik wel beter. Een van de boswachters zegt tegen mij dat hij mij naar de dichtstbijzijnde stad gaat brengen. Dat blijkt Harderwijk te zijn. Ik ben zowat van Biddinghuizen komen lopen en bevind mij ergens op de helft tussen deze twee steden. Ik heb totaal geen idee waar ik zit, maar op dit moment zou mij dat worst zijn. De tassen worden in de jeep geladen en ik stap in. Een van de boswachters neemt plaats achter het stuur en rijdt de weg op. We zeggen geen woord tegen elkaar en ik verzink in mijn gedachtes. Ik moet iets verzinnen, want zo kan het niet verder. Hoe diep moet ik nog zinken voordat ik wakker word?

Na een korte periode rijden, die in mijn herinnering urenlang lijkt te duren, komen we aan in Harderwijk. Hij zet mij af bij de plaatselijke daklozenopvang. Alweer een, hoelang gaat deze ellende nog duren. De boswachter wenst mij veel succes met alles en drukt mij op mijn hart

dat ik deze keer geluk heb gehad. Hij zegt dat ik moet zorgen dat ik uit deze situatie kom, maar hij heeft in de gaten dat die woorden niet aankomen bij mij. Ik stap uit en hij helpt mij met mijn tassen. Ik bedank hem nogmaals met het redden van mijn leven en kijk hem na terwijl hij wegrijdt. Daar sta ik dan. Alleen in een wildvreemde stad, zonder geld, eten of enig vooruitzicht. Ik heb moeite mijn tranen in te houden terwijl ik de zoveelste daklozenopvang binnenstap.

Dit deel geeft aan hoever ik afgezakt ben in mijn leven, maar het kan erger. Alleen heb ik nooit meer het idee gehad dat ik zou sterven. De angst die ik voelde tijdens dit moment is niet te beschrijven, maar ik heb het overleefd en uiteindelijk zal alles veranderen, alleen duurt dat nog een hele lange tijd waarin nog meer ellende mij niet bespaard blijft.

II

DE HERINNERING IS HET ENIGE PARADIJS WAAR MEN NIET UIT VERDREVEN KAN WORDEN:

In het begin van de jaren tachtig, ergens in de late lente zag ik het levenslicht. Een paar weken te laat geboren, want zelfs als baby had ik al geen zin in alle ellende die mij te wachten stond. Als je mij zou vragen wat ik nu, als volwassen man tegen mijzelf als kind zou zeggen zou dat het volgende zijn:

Wat je ook overkomt, laat je hoofd niet hangen. Je kunt meer aan dan dat je denkt. Je hebt karakter, doorzettingsvermogen, maar vooral heel veel moed. Blijf vechten tot het einde, want ook voor jou schijnt de zon aan het einde van de zware onweersbui die boven jouw hoofd hangt.

Ik was een zorgeloze baby. Geliefd door mijn moeder als jongste van twee. Van mijn biologische vader weet ik dat niet zo zeker, maar gaandeweg zal je ontdekken waarom ik dat denk. Mijn ouders zijn jong getrouwd, wat daar de rede voor is geweest durf ik niet te zeggen, al heb ik zo mijn eigen gedachtes daarover. Aangezien ik het mijn moeder nooit heb gevraagd en met mijn vader weinig tot geen contact heb, zal dat voor mij alleen maar bij vermoedens blijven. Ik weet ook niet of ik dat moet gaan vragen, want het heeft voor mij als persoon geen meerwaarde. Voor zover ik weet hadden mijn ouders geen goed huwelijk en heeft mijn moeder na een paar jaar een tas met kleding gepakt, haar twee kinderen onder de arm genomen en het huis verlaten. Waarom hun huwelijk niet werkte weet ik niet. Ik was twee toen ze uit elkaar gingen.

Mijn vroegste herinnering gaat terug naar de kleuterschool toen ik vier was en een van de kinderen een lade van een kast dichtschoof terwijl mijn vinger daartussenin zat. Verder weet ik weinig van mijn kleutertijd en hetgeen dat ik nu beschrijf komt voort uit dingen die mijn moeder mij jongstleden verteld heeft. Toen zij van mijn vader scheidde had zij helemaal niks. Geen geld, geen meubels, helemaal niks. Dat zij die keuze heeft gemaakt kan ik heel goed begrijpen aangezien mijn vader toen der tijd een zware alcoholist was.

De verhouding die zij had met haar schoonmoeder was regelrecht slecht. Echt een diepgegronde haat vermoed ik. De laatste keer dat ik mijn oma heb gesproken is alweer jaren terug. Hoe lang precies weet ik niet, maar ze leeft al een aantal jaren niet meer. Bij onze laatste ontmoeting vroeg ze mij of mijn moeder nog in leven was, toen ik dat bevestigde was haar enige respons: 'Jammer.'

Ik heb mijn vader direct gezegd dat dat mens in een bejaardentehuis opgesloten moet worden. Heb zonder nog iets te zeggen mijn jas gepakt en ben naar buiten gelopen. Dat was meteen de laatste keer dat ik haar in levenden lijve heb gezien. Zij is een paar jaar later in een tehuis gestorven. Gek door de Korsakov, want zuipen kon ze als geen ander. Ze had toen der tijd een vriendje die dezelfde leeftijd had als mijn toenmalige partner die tientallen jaren jonger was dan zij. Beide waren ze totaal krankjorum en de enige keer dat ik dat figuur heb gezien was op de crematie van mijn oma. Hij is nadat de dienst voorbij was naar buiten gestormd, want tijdens een speech werd de strontkar over hem heengetrokken. De stumperd.

Als kind ben ik meerdere keren bij mijn oma geweest. Mijn vader haalde ons thuis op voor het weekend, maar omdat hij een dronkenlap was, bleven wij meestal een nacht bij hem en werden daarna bij mijn oma gedumpt zodat hij de kroeg in kon. Mijn oma riep dan altijd dat mijn moeder een hoer was. Als zevenjarig kind had ik geen idee wat een hoer is, maar nu begrijp ik mijn moeder wat beter dat zij die keuze gemaakt heeft. Een keer tijdens ons bezoek was mijn vader zo dronken dat hij samen met een net zo bezopen vriend in zijn lelijke eend een uur lang rondjes om een rotonde heeft gereden terwijl mijn broer en ik achterin zaten, schat dat wij zes en acht waren, omdat ze beide zo dronken waren dat ze niet meer wisten welke kant ze op moesten.

Daarnaast heeft hij nauwelijks een cent alimentatie betaald, nog omgekeken naar onze opvoeding. Mijn moeder heeft het alleen gedaan zonder enige hulp van derde. Er zijn tijden geweest dat zij de restjes van mij en mijn broer at voor een week lang, of zelfs bijna niks at zodat wij meekonden op schoolreisje dat toen der tijd vijftig gulden koste voor twee kinderen. Hulp wou ze van niemand hebben. Ze heeft

mij streng, maar rechtvaardig opgevoed en veel manieren bijgebracht waar ik tot heden den dagen mijn voordelen uit kan halen.

Laat ik het zo zeggen: Ze heeft haar best gedaan, maar helaas was het niet goed genoeg.

Mijn andere grootouders waren meer liefhebbend. Opa leeft al ruim dertig jaar niet meer en oma heeft afgelopen jaar negentig kaarsjes mogen uitblazen. Ze doet het nog heel erg goed en gaat hopelijk nog wat jaren mee. Aan mijn opa heb ik weinig herinneringen. Ik was acht toen hij overleden is aan een hartstilstand in zijn slaap. Maar de herinneringen die ik van hem heb koester ik in mijn hart. Hij nam mij en mijn broer mee naar zwembles toen ik zes was. Hij reed in een stationswagen zonder achterbank en wij moesten in de kofferbak liggen. Als wij dan langs een politiebureau reden moesten wij ons altijd verstoppen onder een deken, want als ze dat zagen kregen wij zeker weten een boete. Als kind vond ik dat geweldig, het was iets dat eigenlijk niet mocht. Dat heeft mij altijd getrokken waardoor ik ook weinig nee te horen heb gekregen van mijn moeder. Kreeg ik die wel dan deed ik het juist om haar te pesten.

Meerdere malen ben ik als kleine jongen met mijn opa en oma naar Frankrijk geweest voor vakantie. Een keer waren mijn broer en ik op de achterbank elkaar aan het klieren en toen is mijn opa meerdere keren zo erg uit geflipt dat ik angst voor hem heb gekregen. Mijn oma probeerde hem te sussen, wat haar uiteindelijk gelukt is, maar ik keek opa vanaf dat moment met heel andere ogen aan. Daar wil ik verder niet aan denken, want ik wil hem herinneren als de liefhebbende opa die hij ook kon zijn. Nooit zal ik vergeten hoe ik het nieuws vernam van mijn opa's overlijden. Oma was op bezoek en toen ging de telefoon. Mijn moeder nam op en daarna was er een hoop gehuil. De deurbel ging en twee mannen in witte jassen vertelde mij dat mijn opa dood was. Ook toen heb ik voor zover ik weet niet gehuild. Daar heb ik heden den dagen nog altijd moeite mee. Ik zou zo graag willen janken, maar ik kan het gewoon niet. Zelf niet na alle ellende die ik meegemaakt heb.

Toen ik een jaar of vijf was had mijn moeder een vriend. Voor zover ik weet was dat geen goede relatie. Een keer kwam ik in de woonkamer en lag de glazen tafel aan diggelen en had hij zijn hand in het verband.

Wij woonden toen der tijd in een flat en ik zat op de kleuterschool die aan de overkant van de weg lag. Soms ging mijn moeder weg terwijl wij buiten speelde. Geen idee waarheen, maar we bleven altijd in de buurt. Een keer ben ik met mijn fiets van een berg afgereden terwijl de andere kinderen zeiden dat ik dat niet moest doen. Toen was ik al behoorlijk eigenwijs en voordat ik het wist vloog ik over de kop en belande met mijn hoofd in een stuk glas. Ik had drie gaten in mijn kop, maar mijn moeder was niet thuis. Een buurvrouw heeft mij toen verzorgd en naar huis gebracht toen mijn moeder thuis was. Een paar weken daarna ben ik met de stoel achterovergevallen en met mijn kop tegen de verwarming geknald. Wederom bloede ik hevig. Het litteken heb ik nog altijd op mijn hoofd, maar nu lijkt dat net een kruin. Tijdens een kapper bezoek word ik daar wel eens op geattendeerd, maar ik weet wel beter.

Op zesjarige leeftijd zijn wij verhuisd naar een achterstandsbuurt in een kleine provinciale stad. Mijn familie woonde in de buurt en dat was het begin van het einde. Zoals ik al zei was het een achterstandswijk. Veel werkeloosheid, drugs en criminaliteit, maar ik had onbezonnen kinderjaren en kon zorgeloos buiten spelen en had vriendjes. De basisschool was klein en lag op tweehonderd meter lopen van thuis. Ik zat met misschien tien kinderen in de klas en had een leuke schooltijd. In groep drie was ik het lievelingetje van de juffrouw en kon mij dingen permitteren zoals vragen of ik naar het toilet mocht en dan stiekem naar huis gaan. Als zes jarig jongetje belde ik weleens zelf de school tijdens de middagpauze. In een imitatie van mijn moeder zei ik dat ik ziek was en niet naar school kon komen. Mijn moeder was dan niet thuis en ik ben via het kattenluik naar binnen gekropen waarna ik de hele middag tekenfilms heb gekeken. Toen was ik dus al behoorlijk uitgekookt. Het is best lachwekkend dat een zesjarig kind zoiets uitspookt, maar het laat ook zien dat ik geen domme jongen was.

Op school haalde ik redelijk goede cijfers en ik heb mijn rapport nog altijd ergens liggen. Alleen begrijpend lezen was een zwakte punt, maar dat kwam meer omdat ik tijdens die les logopedie kreeg omdat ik moeite had met mijn uitspraak waardoor ik altijd alles afraffelen moest. Lezen kon ik ook niet zo denderend goed en in eerste instantie kwam ik geen niveaus hoger. Daarna ging de knop om en heb ik

meerdere niveaus overgeslagen. Verder was mijn basisschooltijd geen bijzondere ervaring. Ik deed mijn best. Had vriendjes en vriendinnetjes en kreeg een zo normaal als mogelijke opvoeding.

Mijn moeder is begonnen met werken toen ik een jaar of acht was. Zij had een vriend die bij ons woonde om op te passen als zij aan het werk was. Deze persoon leeft niet meer, hij is overleden aan kanker, maar het was geen goede man. Hij had een slechte dronk en behoorlijk losse handen. Mijn moeder had voor hem een baan geregeld bij haar broer in zijn bouwbedrijf, maar als hij op zijn werk verscheen hing de dranklucht om hem heen. Ik heb gezien dat hij in de morgen opstond, naar de koelkast slofte en als eerste een fles bier aan zijn lippen zette. Mijn moeder hield wel van een feestje wat resulteerde in heel veel uren in de kroeg. Als hij weer eens bezopen was kon het voorkomen dat ze ruzie maakte en dat mijn moeder een paar klappen kreeg. Ik heb een keer mijn moeder huilend onderaan de trap gevonden met een blauw oog en de burenschreeuwde dat de politie gebeld moest worden. Wat doe je in dat geval als kind. Helemaal niks, behalve huilen en schreeuwen waarna ook ik een paar klappen mocht incasseren. Deze zogenoemde relatie heeft uiteindelijk jaren geduurd en er was zowat iedere dag ruzie thuis. Nog steeds heb ik moeite met schreeuwende mensen of het dichtslaan van een deur. Als kind wist ik niet beter, maar normaal was anders

Gelukkig heb ik ook leuke en warme herinneringen aan mijn kindertijd. Sinterklaas bijvoorbeeld, dat werd gevierd met de hele familie en tijdens pakjesavond werd er echt uitgepakt. Ik heb altijd alles gekregen wat mijn kinderhartje begeerde. Meestal wou ik de meisjesdingen hebben zoals een Barbie. Daar werd verder nooit moeilijk over gedaan. In de beginjaren met kerstmis mochten wij de boom opzetten. Daar hingen wij alles in wat we tegen kwamen. Mijn moeder hing daar dan kerstkransjes in en als iedereen sliep ging ik stiekem naar beneden en nam van ieder koekje een hapje en hing die dan terug. Als mijn moeder vroeg wie dat gedaan had zei ik altijd heel onschuldig dat het de muizen waren geweest. Kerst werd altijd thuis gevierd met alleen het gezin. Oma kwam wel eens langs, maar verder niemand. Omdat met sinterklaas altijd werd uitgepakt kregen wij met kerst snoep, een zelfgebreide trui en een klein cadeautje. Meestal deden wij dan iets van fonduen, wat veel stress was voor mijn moeder,

want mijn broer en ik waren hele lastige eters. Ik heb een tijd gehad dat ik geen rode dingen at en dan moest er voor mij aparte pasta gemaakt worden, want de tomatensaus weigerde ik te eten. Ik legde de link met sneeuwvitje en zei dan dat het vergiftigd was.

Mijn verjaardag werd altijd gevierd met alleen het gezin omdat mijn moeder alle poespas niet aankon. Een kinderfeestje met vriendjes heb ik daardoor nooit gehad, maar op school mocht ik wel altijd uitdelen. Ik kreeg cadeautjes en kaarten van sommige familieleden, maar bezoek niet echt. Een van mijn oma's stuurde altijd kaarten die helemaal volgeplakt waren met stickers en als aanhef hadden: Weledele Heer. Hier verheugde ik mij altijd op, want daar zat meestal iets van geld in. Met oud en nieuw werden er traditioneel worstenbroodjes gegeten en mochten wij tot twaalf uur opblijven om vuurwerk te kunnen kijken. Toen ik twaalf was heb ik voor het eerst vuurwerk gekocht en daar had ik zelf voor gespaard van het weinige zakgeld dat ik kreeg.

In mijn tienerjaren ging ik normaal gesproken uit met oud en nieuw, mijn ouders ook, maar die waren dan uitgenodigd bij een of ander besloten feest in de kroeg. Een keer ben ik daar langs gegaan om wat te drinken met mijn ouders om daarna flink de beest uit te gaan hangen. Daar vertelde ze mij dat er geld op tafel lag en toen ik thuis ging kijken lag daar helemaal niks. Mijn broer had dit al onderschept en ik vond een lege envelop met mijn naam op zijn slaapkamer. Toen ik hem tegenkwam bij het uitgaan vroeg ik waar mijn geld was. Omdat dit in het openbaar gebeurde kon hij niet tegen mij tekeergaan en gaf hij mij een gedeelte van het geld terug. Dit was natuurlijk niet wat mijn ouders hadden gegeven, dat had hij ondertussen al gespendeerd aan onzin.

De buurt waar ik opgroeide was zogezegd een achterbuurt. Wij woonde op een redelijk rustig stuk waar hoogstens een burenruzie plaatsvond of een hennepkwekerij werd opgerold. Daar lag een soort plein voor de deur met een speeltuin en veel groen. Een keer hebben wij een gebruikte spuit tussen de struiken gevonden en gelukkig waren wij slim genoeg om die te laten liggen. God weet wat er had kunnen gebeuren. Het was eind jaren tachtig dus de aidsepidemie was in volle gang. Bij ons in de straat stond een torenflat die toen der tijd